

ДІЛО

Видав: Видавнича Спілка „Діло“.

Львів, 2. мая 1917.

Події в закордонній Україні розбудили в Польщі нові надії на—спольщене Східної Галичини. Так бодай виходить з уваг, які з приходу тих подій присвячує українській справі „Gazeta Wieczorna“, орган, який тепер трубить у найбільше бовз трубу проти українських домагань в Австрії, а за нею й інші органи польської преси.

Хід думок, які згаданий орган висловив в двох статтях з 17. і 18. м. м. і при кождій нагоді на ново повторює, такий:

Досі український рух у Росії був такий слабий, що українського питання в Росії зовсім не було. Ті, що пробували завзяти український рух в Галичині з українським рухом у Росії в одну щільність і так зробили з цього питання інтернаціональне тай на ті основі домагати ся з огляду на російську Україну відповідного трактування українського народу в Австрії, основно милися ся. Відна найліпше виказала, що числене на російську Україну зі сторони осередніх держав завело та що українське питання не є ніжним інтернаціональним політичним чинником, тільки в Росії внутрішнім російським питанем, бо ж Українці не хотять відірвати ся від Росії, тільки домагаються автономії в російській федерації, а в Галичині внутрішнім галицьким спором, який Австрія повинна оставить до погодження Полякам. Се замкнене українського питання в Австрії в границі відокремленої Галичини для порішення Поляками, се один вівід польського дневника з теперішнього стану української справи по обох боках боєвої лінії. А другий вівід такий, що тепер фронт українського руху повинен звернутися проти Росії, осередок українського життя повинен перенести ся до Києва, а Східну Галичину з Львовою повинні Українці оставити Полякам. „Мусіт ме—чице“ G.W.—з поверхні політичного життя зникнути фраза про конечність утворення в Галичині українського Піемонту, який колись, в будущності, в російсько-австрійській війні мав пірвати за собою російську Україну. Практика виказала, що такі експерименти є неможливі, а Піемонту не треба, бо нині можуть Українці робити його в себе дома в Києві. Там мусять вони в добре азовілім власним інтересом зосередити свій рух культурний, цивілізаційний і політичний, там є місце на український університет, а не у Львові, який лежить, в українського становища беручи, на найдальших українських окраїнах.“

Коротко кажучи, польська льогіка така: Досі Австрія не потребувала числити ся з галицькими Українцями, бо з огляду на слабість українства в Росії не могла мати з того на випадок конфлікту з Росією ніякої користі; в будущності не потребує числити ся знову тому, що Українці в Росії будуть такі сильні, що нічим іх до Австрії не приманити; зрештою Українцям, які мати-муть Київ, Львове вже не треба. Отже чи Українці в Росії слабі чи сильні, Схід на Галичині повинна бути віддана Полякам.

„Білі нитки“ такої льогікії занадто видні, — та все таки треба присвятити їй кілька уваг.

Отже перше всего та вічна польська пісенька про те, що досі в Росії українського руху властиво не було. Отже все те, чим тепер проявляють себе наші закордонні брати, повстало нагло як „des ex machina!“. Власне тепер інша подія в закордонній Україні доказуєть велику силу українського руху, і нехай жалують ти, що ти сили не бачиш тоді, як вона, привезена царизмом і тому невидна назверх, зросла.

Ніхто інший, тільки польський дневник „Спас“ доніс недавно, що на губернських зборах в Києві речник Ураїнців заявив, що досі Українці, з непримиримості до царизму, бажали собі побуді осередніх держав.

Кождий, хто вживдає Українцям, чому вони не зробили революцію в ко-

Виходить щодня рано
ірім понеділків.

РЕДАЦІЯ:
1 АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів. Ринок 10.. II. пов.
Кonto пошт. № 26.726.
Адреса тел. „Діло—Львів“.
Число телефону 261.

Рукописів
редакція не вvertea.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:
місячно 2-70 К.
четвертірно 8—
піврічно 16—
шіларічно 32—
у Львові (без доставки):
місячно 2-40 К.
четвертірно 7—
піврічно 14—
шіларічно 28—
За зміну адреси платити ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрічка петитова, двошляхова
тока 40, в надплівлю 60, в
описках 80 с. в редакційній
часті 1 К. Поїздом від 150.
Некрологія стрічка 1 К.
Стало оголошено місячного
— зміною —

Одна примірник коштує
у Львові 10 с.
на провінції 12 с.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

ристь осередніх держав, або не має глупів, або має злу волю. Коли ж з польської сторони говорить ся, що Україна завела, то запитаємо, як було з Польським Королівством? Чи Поляки зробили революцію в користь осередніх держав? Ріжниці між поляками й Українцями що, що пп. Дмохівський і Велькопольський перетрактували в імені поляків з царським правителством проти осередніх держав (чи мали до цього легітимацію, не потребуємо доказувати), а Українці всі без виніку держали ся супроти царського правителства і непримиримою мовою, жанкою, жалюючи позалужні царизму.

Позалужні царизму прийшло з внутрі, — і зрозуміла річ, що Українці разом з усіми, що позалужні царизму, стараються устроїти на його руинах. Як? — знаємо. Автономія України в федеративній російській республіці, — се тає першій кліч закордонної України. Чи сей кліч звернений проти осередніх держав, як стараються ся (прим. з приводу творення українського війска) підсунуті поляки? Очевидно, ні! Адже осередні держави виразно заявили, що не мають наміру вміщуватися у внутрішні справи спадщини Миколи II.

Та коли-б так мало стати ся по волі польської преси, то вона веде просто до ворожнечі закордонної України супроти осередніх держав. Вона каже: Закордонна Україна до осередніх держав не прилучиться, вона хоче остати членом російської республіки, на неї не мають осередні держави що числити, — отже не потребують числити ся з Українцями в Австрії й повинні через відокремлене Галичину віддати їх під панування польської державності.

Галицькі поляки при кождій нагоді акцентують, що положене поляків в Австрії не сміє бути „ані на волос гірше“ від положення поляків в самостійній польській державі. В самостійній польській державі — додамо — за уговорю якої поляки є обов'язані для осередніх держав! Ну, а положене Українців в Австрії може бути

тірше від положення їх земляків в автономній Україні? При тім Україна за свою автономію не буде для осередніх держав зобов'язана, отже мати-ме супроти них з огляду на положене своїх земляків в Австрії морально вільні руки!

Се про інтернаціональне значене української справи.

Але й незалежно від того держава істине для добра своїх народів. Чи тільки положене українського народу в Австрії має бути виключком від цього празила? Чи тільки Австрія не має обов'язку трактувати український народ на рівні з іншими народами держави, тільки повинна віддати його під панування другого народу держави? Злу прислугу роблять Австрія Поляки, стараючи ся переконати нас, що Австрія власне так за нами поступить!

Ми маємо місну віру, що цісар Карло I буде для українського народу справедливим монархом, монархом вільного українського народу — повноправного господаря на своїй землі!

Нехай також не числять поляки на нас, що ми, осягнувши в Києві те, до чого змагаємо, з легким сердем відступимо ім спадщину короля Данила з Львовом усюку поміч проти польських плянів.

А з нашого галицького становища — чи історія знає примір, щоб якийсь народ, розвиваючи ся й рости в силу, зрикав ся якоєї своєї часті?! Навпаки, чим більша сила що-ті, тим більша відпорність загрожених частей! І ми певні, що український Київ подасть спадщину короля Данила з Львовом усюку поміч проти польських плянів!

Радіючи будущістю закордонної України, ми тут, в Австрії, мусимо осягнути все, що нас зробить повноправним членом австрійської держави.

Українець — товаришем міністра хліборобства.

Відень 30. цвітня 1917.

Між новоіменованими товаришами міністра хліборобства знаходимо ім'я А. Кулижного, з фаху агронома-кооператора, Українця з Полтавщини. А. Кулижний в товаристві інших кооператорів з України, відбувавши перед війною загальну поїздку, вступив до Львова і тут знайовив ся з українським кооперативним рухом в Краєвім Союзі Ревізійним.

Микола Василенко — попечителем київського шкільного округа.

Утро Россії* з дня 29. марта (11. цвітня) в телеграмі з Києва повідомляє:

Попечителем київського шкільного округа (губернії: київська, подільська, волинська, холмська, полтавська, чернігівська) іменовано Українця Миколу Василенка, відомого в краю громадського діяча і члена Центрального Комітету партії Народної Свободи (кадетів).

В р. 1909 Василенко став доцентом в київському університеті по катедрі російської історії, лекції однаке не читав через заборону попечителя округа. В р. 1908 Василенко відбував 9-ти місячну кару в „Хрестах“, засуджений по 129 ст. як редактор „Київських Откліків“. Василенко є автором великої праці по історії України.

Василенко заявив кореспондентові „Утра Россії“, що міністер народної просвіти Мануїлов поручив йому разом з місцевими педагогами розробити програму заведення української мови в школах.

(Слід зазначити тут, що до попечителя

шкільного округа належать всі шкільні справи — з висшими школами включно — в обицяних о-кругом губерніях. — Ф. К.).

В київськім повітовім Земстві.

„Утро Россії“ з дня 29. марта (11. цвітня) в телеграмі з Києва повідомляє:

Відкрилися надзвичайні збори київського повітового Земства під проводом бар. Штейнгеля (бувшого члена Української Громади) в 1-шій Думі. — (Ф. К.). Зібрані окликами „Урра!“ і співом „марсилези“ витали новий державний лад. Гласний Демченко робить заяву, що всі попередні члени Земства складають свої мандати (реакціонері й обрусліт). — (Ф. К.). Збори приняли резолюцію з висловами осуду для по передного складу Земства і його керманичів і співчуття жертвам старого режиму.

Повороту нема.

Під таким заголовком привнесла „Нова Рада“ в 12. л. ст. цієї статі, которую вкажемо потрібним подати в наших Читачах. — Ред.

Резолюцію винесені на вселюдніх зборах, громадських і партійних зіздах, конференціях і нарадах останніх тижнів не позишають нікого сумішу що до тієї політичної платформи, на якій обєднуються ся всі активні елементи української людності. Се старе наше домагання широкій національно-територіальній автономії України в російській федеративній республіці на демократичних засадах.

крайніх підвалинах, в місці забезпечення національних меншинів нашої землі.

Інакше і бути не могло. Домагане народоправства і сухо демократичного ладу на Україні, відокремлені "несумісні" автономій України, звязаний тільки Федеративним звязком чи то з іншими народами славянськими чи то з іншими народами і областями Російської держави — се старе гасло підняте ще в 1840 роках найкрасивішими симбіозами України: Шевченком, Костомаровим, Кулішем, Гулаком, Білозерським і іншими. Від того часу воно не переставало бути провідним мотивом української політичної мысли, організаційної роботи, культурної і громадської праці. Не розгортаючи тільки часчи широко і прилюдно, а причини цензурних заборон і депресій, якими старий режим Росії окружав гасла автономії і федерації, — воно повто ралося неустанно в юні і завісі, як тільки українське громадянство діставало зможу своєю висловити свою гадку — в трибуни першої і другої Думи, в пресі "Днів свободи" і т. ін. Тепер воно могло бути проголошено не тільки друкованими словами, але і житім — на великих зборах, маніфестаціях і усіх родів прилюдних заявах, до котрих прилучаються ся українські і не-українські зібра на місцях, заявляючи солідарність з ними і підтверджуючи, що се домагане всього українського громадянства і всіх політично-свідомих верств України.

Без сумніву, воно зістанеться тією серединою політичною платформою, на котрій буде їти обединені людності України без ріжниші верств і народностей. Середня між програмою простого культурно-національного самоозначення народності і домаганем повної політичної незалежності. Програма культурного самоозначення, которую недавно в одній з своїх промов нео бережно приняв за міру національних домагань народів Росії, і в тім і народу українського, голова нинішнього тимчасового правління кн. Львов, тепер вже нікого на Україні не вдоволяє. Ті часи, коли українському громадянству приходило ся рахувати ся з обставинами старого режиму, з неможливістю виявити масову волю українського народу до всеї повноти національного життя і з тим недовірsem, яке виявляло до українства, як до руху народного, громадянства російського, навіть поступово, — минули без повторно. Українці не мають вже потреби переводити педагогічну роботу над сим громадянством, по принципу "від лекшого до труднішого", висуваючи на чергу найбільш елементарні, безсумнівні для всякої прости, тільки гуманно і культурно настроєні людини, які домагають українського навчання в школі, допускають українською мовою в урядуванні, суді і церкві на лінії, де українські маси страйкають ся в культурою, громадською і державною організацією. Сі скромні домагання, повторювані так довго і так ще недавно, коли були услухані в час, витворили би тріку моральну взаємність між українським громадянством і російською державністю і великоруським поступовим громадянством. Але вони не були услухані. В критичний момент, коли російське правительство, користуючися війною, заходилося знищити і викорінити українство в Галичині і в Росії, не спиняючи ся перед найбільш вандалськими варварськими заходами, Українці не знайшли помочі і підтримки в великоруському громадянстві ніде, — крім деяких соціалістичних груп, і се — треба правду сказати — викликано в Україні глибоку зневіру до російської поступовості і демократії, до можливості забезпечити повноту українського національного життя в рамках російської конституційності. З тим зростало ще більше переконання в неминульні потреби забезпечити українському народові державне право — чи то федерація російської держави, а як ні, то поєднання незалежності України — як запоруку його вільного політичного і національного розвитку. Від цього не може бути повороту назад, в пройдені стадії чисто культурного самоозначення єдної культурної автономії.

Широка автономія України з державними правами українського народу в Федеративному звязку — се та програма даного моменту, від котрої не може бути уступлення назад. Всякі перешкоди, всякі вагання в задоволенні її в боку провідників російської держави, чи керманичів кругів російського громадянства можемати тільки один наслідок, — се повне пересунене центра ваги в бік українського самостійництва. Прихильники України тепер годяться зістать ся на спільній платформі широкої національної територіальної автономії і Федеративного забезпечення державного права України. Але прапор самостійної України стоїть трохи відкрито, коли всеросійські централісти захотіли би вирвати з наших рук стяг широкої української автономії в Федеративній і демократичній російській республіці. Се ясно і повинно бути ясно керманичам російської держави.

М. Грушевський.

Відокремлене Галичини наближається?

Спідзвіт цісарське писмо

Віденський кореспондент „Оголошення про Народ“ доносить ось-що:

В найближчих дінях буде оголошено письмо цісаря до гр. Клеменса Мартініца, яке містити межу заяву Корони не тільки в справі відокремлення Галичини, але і в справі відбудови Польського Королівства. Те письмо ще раз в написаному мас вказати на ширі наміри пануючої дому супроти польського народу.

Др. Бобчинський у цісарі.

ВІДЕНЬ (Ткб). Цісар приняв 1. мая на спеціальних засіданнях між іншими д-ра Бобчинського.

Перша конференція правління з Полянами в справі відокремлення.

Кореспондент „Оголошення про Народ“ доносить з Відня під цинічною датою:

У вівторок перед полуноччю відбулася перша конференція в справі відокремлення Галичини. Були присутні: прем'єр Клеменс Мартініц, міністри Шлішмілер, Форстер, Гандель, Бобчинський, Бернрайтер, а зі сторони польського кола: Білінський, Абрагамович, Герман і Кендзьор. Переведено генеральну дискусію. Нині в середу відбудеться конференція у д-ра Шлішмілера, на яку запрошений Лео і Дієманд. Завтра, в четвер, конференція у Форстера. На загал треба відмітити, що труднощі є тільки в господарських справах, однак треба сподіватися їх усунення.

Протиреволюційні замахи?

ПЕТРОГРАД (Пет. Аг.). Виконуючий комітет робітників і жовнірів велів розліпити по місті отсю місце відзову:

Вчора лучило ся в столиці кілька подій, над якими треба жаліти. Якийсь невідомий молоць убив генерала Каштальського. До одної групи політичних маніфестантів в часті міста „Василівський Острів“ стріляно. Також кинено там бомби. Кількох людей, які видавали себе за членів виконуючого комітету уважило власті грунту Лодинського, інші невідомі люди зривали офіцієрам еполети. Тільки шадени люди, або вороги народної волі могли допустити ся таких обурюючих вчинків, які можуть скомпромітувати російську революцію. Виконуючий комітет різко осуджує ті вчинки і закликає всіх горожан, щоби не допустили до їх повторення, бо се причиняє анархічні відносини і розклад революційних сил.

З німецького парламенту.

„Рішення війни близьке“.

БЕРЛІН (Ткб). Німецький парламент почав знова свої наради.

Президент Кемпф у своїй промові, навяzuючи до виповідження війни Америкою сказав: „Президент Вільсон у своїх письмах до конгресу з дня 2 лютого вівсяв, що Америка веде війну в Німеччині в інтересі людства і справедливості. Вій не має права до такого висказу, коли не кинув пальцем на військо, щоби не дозволити Англії на веденій голодової війні проти Німеччини, війни суперечкої з всякими міжнародними справами. Дальше Кемпф заявив, що, о скільки здається ся, зближається рішення сеї великої війни.“

Опісля Палата радила в другому читанні над дрібнішими предложеннями.

Відложене прусського сейму.

БЕРЛІН (Ткб). Прусський сейм приняв внесене правлінням про відложене нарад сейму від 15. мая до 9. жовтня.

Виїзд цісаря з Відня.

Віденський, 2. мая 1917.

ВІДЕНЬ (Ткб). Цісар з 8 год. вечором виїхав з Відня. В дружині є: шеф ген. штабу Арц. ген. адютант Льобковіц і Мартлер і прибічні адютанти Лідоховський і Шомта.

Тіса мирить ся з опозицією?

БУДАПЕШТ (Ткб). Гр. Тіса предложив двом членам конституційної партії гр. Маврикію Естергазому і гр. Стефанові Бетленові, щоби вони обняли місце в кабінеті, а саме

Естергази мав би обнати управу справ в області переходової господарки а Бетлен управу відбудови Семигороду. Оба політики просили, щоб мериторичну відповідь могли дати по розмові з гр. Юлієм Андріашем, який тепер підбуряє у Відні.

Новий президент Адміністраціїного Трибуналу.

ВІДЕНЬ (Ткб). „Wiener Zeitung“ оголосив: Цісар іменував бувшого міністра бар. Еразма Шварценеву I. президентом Адміністраційного Трибуналу.

Відносини між Бразилією і Німеччиною.

РІО де ЖАНЕЙРО (Авас). З приводу наявності між Бразилією і Німеччиною небезпеки зберегається конгрес і відмінення військової збройності. Президент поручив властям строго зберігати нейтральність аж до видання іншого приказу.

Зірване вносин між Гватемалою і Німеччиною.

БЕРЛІН (Вольф). Посол держави Гватемали словівив державного секретаря уряду за-граничних справ Шіммермана з приказу свого правительства, що відносини між Німеччиною і Гватемалою є зірвані, та просив про пашпорти. Заступство німецьких інтересів в Гватемалі обняло еспанське правительство.

Проти примусової бранки в Америці.

БЕРЛІН (Ткб). До днівників доносять з Америки 1. мая: В Заднінніх Державах почався оживлений рух проти наміреної військової бранки. Передові приклонники радикально-напряму, соціалісти і приклонники мира рішили не повинувати ся покликам до побору, коли такий поклик буде виданий.

Лойд Джордж у Франції

ЛОНДОН. (Райтер) Прем'єр Лойд Джордж віїзджає до Франції.

Вівіяні і Жофр в Америці.

ВАШІНГТОН. (Райтер) Міністер Вівіяні і маршал Жофр були приняті сенатом, який перевів наради над військовим предложением, щоби повітити гостей.

Дезерція в російській армії.

СТОКГОЛЬМ. (Ткб). „Новоє Время“ жалується на масову дезерцію на російській фронті і бачить в тім наслідок німецьких заходів.

Інтервенція пп. д-ра Колесса і д-ра Перфецького у міністра внутр. справ.

Віденський, 28. цвітня 1917

Іменем парламентаріїв комісії для виселення Україн, Заломогового Комітету відбулися пп. д-ра Колесса і д-ра Перфецького дні 26. цвітня с. р. конференцію в міністерстві внутрішніх справ, якої вислідом являється: 1) узисканської дільниці розширення виселеного округа в Галичині на всі повіти Надежачів до ширшої виселеній області. Через те побрати будуть державну запомогу також виселені поселені в повітах Рава руська, Сокаль, Львів, Дрогобич, Турка. Та запомога має бути виплачена на всплату від 1. лютого с. р. всім виселенцям в повітах. 2) Заохочення виселенців конечним одінем, обувлю і т. п. має бути доцільною зорганізованою в дорозі відповідного засобами та евакуального устроєння в краю відповідної складниці (Kleiderzentralk) в середній половині краю.

З нагоди конференції обговорено дуже важливу справу поміщення наших виселенців і овіщчених місцевих населеніх оселах і відправлення їх до управи і уживковання неуправлених ще досі грунтів в тих оселах, поурговано остаточ-

не переведене з варіданої вже частинної репортації наших виселенців з зах.-австрійських таборів та піднесено ще раз з натиском необхідну потрібну як найкоршого призначення Краєвому Комітетові для виселенців і його філій значнішої щомісячної підтримки з державних фондів як також уділення нашим Комітетам при перлюстраційних стаціях легітимацій до відповіданих стацій.

При тій нагоді вручено міністрові відповідне пропамяте письмо.

Російська офензива в східній Галичині?

Львів, 2. мая 1917.

Воєнний кореспондент „Русского Слова“ висказує сподівання, що найперше будуть зведені завзяті бої у східній Галичині, на північ від Карпат, отже в напрямі Львова і на граници Буковини.

Нова начальна управа російської армії бажає добути назад східну Галичину і се має бути першою ціллю великої весняної російської атаки.

НОВИНКИ.

Львів, 2 мая 917.

Свято 1. мая у Львові. Львівське робітництво згуртоване в соціально-демократичних партіях польській, українській і жидівській, здержало працю в дни 1. мая. З того приводу не вийшло також „Діло“ з дня 2. мая. В салі „Народного Дому“ відбулося 1. мая робітниче свято, на якім промовляв також іменем української соціальної демократії п. Микола Ганкевич. Говорив про вільну Польщу і вільну Україну на руинах царизму, що дало п. Діямандові право забрати по нім голос, щоб похвалити його промову як „важне признане братерства обох народів, яким не бракне на нашій землі місце, щоби жити згідно побіч себе, не шкодичи але помагаючи собі взаємно“. Біла тільки, що, коли п. Ганкевич, говорячи про „вільну Польщу“, говорить те, що думає, то п. Діяманд „братьство обох народів“ уявляє собі тільки в відокремленій Галичині і в розширеній на схід польській державі. На святі 1. мая оба вони однакові соціалісти, але в політичному житті один — український ідеаліст, а другий — польський імперіаліст. I польський імперіаліст поспішив ся зараз використати політичний капітал з заяви українського ідеаліста... Віче ухвалило резолюцію з домаганнями.

В роковини боїв на Манівці видав команда Збройної Станції У. С. В. у Львові д-р Михайло Волошин приказ до підчинених собі стрільців, в якім вказуючи на значні геройські подвиги У. С. В. в дніях 29. і 30. цвітня 1915 р., установив день 1. мая святым для Збройної Станції У. С. В. у Львові. Відповідно до приказу зібралися українські стрільці, перевібаючи у Львові, в означений порів в касарні Збройної Станції, де хорунжий Ол. Іванчук пояснив візгримому вагу боїв на Манівці для розвитку українського стрілецтва. Окликом „слава“, піднесеним тричі, вішанували зібрані стрільці герояв з Маківки.

— Намісник га. Гуйн в українськім захисті. В понеділок, 30. м. м., відвідав о год. 11 перед пол. п. намісник га. Гуйн в товаристві адютанта га. Шафочка і комісаря д-ра Соболевського український сирітський захист при вулиці Зиблікевича ч. 30. В заступстві недужого голови п. Нагірного привітав Гостя о. Лишиня, представив йому присутніх членів Комітету і домашньої управи, по чим оглянено партерові кімнати, де містяться спальні і учальні відділу хлопців; в часі того випливувала гість про чи сло сиріт, рід іх сирітства та жерела удержання захисту. Потім удався на 1. поверх, де було вибрані 130 сиріт, віці від 2—13 літ. Входячого Гостя повітали діти співом, по яким слідувала промова секретаря Комітету, закінчена многоголосим дітучим хором, а 4-літня Христя вручила п. намісникові кітію цвітів. У відповіді, звернені до членів Комітету і С. С. Василя Руда, ужив достойний Гість між іншими такого звороту: За вашу працю, за те все, що тут бачу, я не в силі подякувати вам належної як наміснику, як чоловіку, — за те тільки Бог може вас винагородити! — З чергі приглядів ся п. намісник всім дітям, жартував до десків, хвалив їх добрий вигляд і жертвува від 1000 К на се, щоби управа „зробила дітям щусь присміність“. Переа відходом заявив що п. намісник, що виносить з нашого захисту всім корисне вражене, є впнові вдоговідний що тога рода інституція може числити на його підтримку.

— Західом Комітету українських жінок в Жовтівці відкрито ще раз з натиском необхідну потрібну як найкоршого призначення Краєвому Комітетові для виселенців і його філій значнішої щомісячної підтримки з державних фондів як також уділення нашим Комітетам при перлюстраційних стаціях легітимацій до відповіданих стацій.

При тій нагоді вручено міністрові відповідне пропамяте письмо.

з Новосілків коло Журавля і Микола Вербицький з Ярмолець, оба при Sieburgs Tel. Abt. 29, одержали срібні медалі хоробрости II і V класів.

ПОМЕРЛИ.

о. Антін Лавріаський, сорітник еп. консисторії, віцедекан, член ради поїтового в Дрогобичі, парох в Болехіві, дек. дрогобицького, помер дні 25. цвітня в 72 році життя, 48 свяшенноства. Похорон відбувся 27. цвітня с. р. В покійнім втратила Дрогобицьчина широго робітника на народний ім'я. В. Я. п.

НА ВОЛИНСЬКІ ШКОЛИ.

„Пяткова система“.

На необхідну «потребу удержання 25 українських шкіл на Волині, які супротив останніх подій тим дозвіли і підняли для української справи, конечні як найкорші і наївобільші жертви»

На свяченім в 77 полку піхоти зложили на руки поруч. Яроша 75 К. А саме: пол. курат о. Поляна 10, поруч. Василівський 10, одн. ох. Маліркович 4, оф. асп. Борис 5, хорун. Отovський 3, хорун. Гайсман 2, хорун. Гросман 5, поруч. Габер 4, поруч. Кліш 8, поручник Вербицький 10, поручник Ярош 14.

— Елекона Скрутівна в Мислові 3 К: Нюю і Олю Монастирську уч. в Стрию, Юлію Рубчаківну уч. в Слав'яни, Олю Пасацку уч. в Кропивниках, Григорія Лотоцького одн. охут. в Рішомбат, — о. Іван Волошинський Липа як складка в церквах 40 К (Дн.): від себе 10 К: В. Гасцького судія, о. В. Шківляка обох з Бірчи, о. В. Марушака з Перемишля, — К. Волошинська в Липі 5 К: Майданову з Войнилова, Юрчакову з Ярослава, О. Гаєцьку з Бірчи, — В. Волошинська в Липі 5 К: Стефанія Маню Юрчаківну з Ярослава, Любію Твердохлібівну з Краківця, Славію Фуглевичівну з Короліка вел., — хорунжий Остап Павлів викликаний ч. п. Пласкачану 5 К, чер. п. Лукіянова 10 К: — Ольга Дублянічя уч. сем. Яворів 5 К: Лесю Винницьку Розір округлий, Стефу Тиховську учен. семин. Яворів: Алексей Очабрук парох 10 К: — Маріян Меленевський 50 К (Дн.): Яшка Остапчука на Угорщині, радника двора проф. А. Горбачевського в Празі, проф. Колессу у Відні, дра медицини Грицька Гармітів в м. с. побуту і п. Андрія Жука в Відні. — Розалія Виентшакова 10 К: Константину Кебулінську Перемишль, Марію Кукурову, Михайлію Даника хорунжого 18 п. п. — Віст. УСС. Заяцьківський Мирон Січовий Кіш 5 К: сант. зор. Сліпого Родона, дес. Слободяна Матвія, віст. Мухні Гриць, віст. Майковського Володимира, віст. Огоновського Володимира всіх УСС. — Анатолій Страйський в Ярославі 5 К: Одарку Крайчиківну в Маковицях, о. Стефана Дороща пароха в Залісні волі, п. Зенона Лукашевського радника суду у Львові, п. Якова Ковальського проф. Гімн. в Ярославі. — Еugen Коленський укінч. богослов в Терлі 5 К: Олізну Вальюхівну, абс. укр. ліш. у Ластівках, Івану Адріяновичівну уч. VII. кл. гімназіальної в Сущині велілій, Нусю Ясенницьку в Радиничах, Олесю Матвісівну в Хитрівках і Стефанію Бенцінівну в Старім Самборі, — Павло Рис 5 К: Вп. др. Бачинську, др. Маковського, др. Вітошинську, Івана Вероніяка тельо-я, всі Гмінд (Дол. Австрія) і чет. УСС. Катамая Віденський — Богдан Грабовенський батер, кидач мін 1:98 5 К (Дн.): сант. Теофіла Грабовенського, сант. Івана Туркевича, Марію Грабовенську, С. Нечипоріану всіх в Самборі і одн. ох. В. Грабовенського 77 п. в Ярославі.

— Український комітет для ініціїв захистів відбуде засідання в четвер дні 3. мая точно о год. 5 і пополудні в салі Інститута Ставропільського, на котре ззовуть з огляду на вагу справи явити ся всі члени. — О. Барвінський.

— Граф Швітицький пращається з польським легіоном. З нагоди свого уступлення із становища команданта польського легіону видав генерал майор гр. Шефтіцький до легіоністів отсій приказ: „Покликаний приказом Його Ціс. і Кор. Величності на становище генерал-губернатора в Люблині, я приневолений покинути польський легіон. Відходжу від Вас на нове становище в сердечнім жалю за лицарським середовищем, яке в ім'я обов'язку боротьби за життя і істноване независимої Вітчизни добровільно хопило за оружіє і в найтяжких для народу хвилях уміло мимо малої чисельності своїх рядів з достоїнством, честю і жертвеною хоробрістю побороти численні трудноти, ні на крок не сходячи з визначеного шляху до красного завтра“. Опісля вінєвіс генерал майор Шефтіцький легіоніст, що певністю про їх жертвенну службу Великій Справі остане найдорожнім спомином Його життя“. — і кінчить оттак: „Формальна розлука з Вами не ослабить звязків, навязаних в спільнім бою. Серцем і думкою остану перед Вас, продовжує ще і дальше свою польську службу“.

— Засідання фольклоричної секції в Науковім Товаристві ім. Шевченка відбудеться ся дні 5. с. м. (суботу) о год. 6. вечором в канцелярії Товариства в таким порядком: 1) д-р К. Студинський: „Антіграфії“; 2) д-р В. Ішурат: Українці в гал. Становім Соймі (1817—1846); 3) внесення.

— Відзначення. Василь Рудий, управитель народної школи в Коршеві коло Огинії, фельдшер 20 п. стрільців, одержав за хоробрі по-ведені і повну пожертвовані службу перед ворогом зелінний хрест заслуги з короною і змеями на ленті медаль хоробрости. Іван Сохан

ОПОВІСТКИ.

Четвер, 3. мая 1917.
Нині: греко-кат.: Теодора — рамо-кат.: Надія. св. кр.
Завтра: греко-кат.: Іоанарі — рамо-кат.: Фольбріса.

— Український Народний Театр Т-ва „Басіда“ у Львові під управою К. Рубчакової. Саля Т-ва М. Лисенка при вул. Шашкевича 4. 5.

В суботу, дні 5. мая „Мартин Боруля“ комедія на 5 дій Карпенка Караго.

В неділю, дні 6. мая „Кума Марта“ народна драма на 5 дій зі співами і танцями А. Шатковського.

В приготовані „Огні Іванової ночі“ драма на 3 дії Г. Зудерманка.

Білети раніше набути можна в „Народній Торговлі“, в день представлення при касі від 5. п. п. Початок о год. 7½ вечором. 1—2

